

STELA GIURGEANU

TIMPUL NEBUNILOR

Cîștigătoare a concursului UNITER
Cea mai bună piesă românească a anului 2014

În Selecția finală, au mai fost nominalizate piesele:
Dragoste în vremea lui Koch de Olga Delia Mateescu
Blana leopardului de Mihai Octavian Ioana
Ringhispil (Carousel) de Kincses Elemer

*Concursul, Premiul și editarea volumului se
desfășoară sub egida și cu sprijinul*

CASEI REGALE A ROMÂNIEI

Editura UNITEXT

Coperta: Dan Stanciu

Redactor: Elena Popescu

© Editura UNITEXT a UNITER, București,
2015

ISBN: 978-973-8129-63-4

Colecția **PIESE NOI**

Seria **DRAMATURGI ROMÂNI**

STELA GIURGEANU

TEATRU

TIMPUL NEBUNILOR

Editura UNITEXT

București, 2015

Personaje:

Emanuel: profesor universitar; are în jur de 40 de ani; este un personaj arogant, depresiv, anti-comunist vehement, ușor alcoolic, trăiește cu chirie într-o mansardă înghesuită și are probleme cu vecina sa, Tanti Nuți.

Cora: iubita lui, o tânără scriitoare de 30 de ani, idealistă, dar și negativistă, plictisită de tot ceea ce înseamnă trecut, auto-suficientă, insolentă, citită, dependentă de tehnologie, dar fără nici o trăire autentică.

Administratorul, AMICUL, Mathias: un singur actor va interpreta cele trei personaje, deghizat, bineînțeles, după portretul fiecăruia: administratorul va fi vecinul bătrîn de la bloc, Mathias, un hipster tinerel, iar Amicul, genul de corporatist, bine îmbrăcat, cam de aceeași vîrstă cu Emanuel

TANTI NUȚI: personaj absent care însă se va dovedi a fi, la sfîrșitul piesei, personajul principal.

PROLOG:

Voci în întuneric:

– Ți s-a întîmplat vreodată să auzi zgomote ciudate prin casă?

– Cum adică, ciudate?

– Așa, zgomote din alea pe care să nu le identifiți, oricîte scenarii ți-ar permite imaginația?

– Ca atunci cînd scîrțîie țevile, sau cînd vecinul trage apa?

– Nu, pe-acelea le poți identifica... nu-ți trebuie imaginație cînd e vorba de țevi, sau de wc-ul vecinului. Vorbesc despre... un alt fel de zgomote...

– Nu, din alea nu prea mai aud.

– Dar auzeai.

- Da. Dar acum nu mai vreau. Mă gîndeam la ele prea mult și tocmai bine, căci acum a s-a terminat de tot cu ele.

- Dar de ce?

- Pentru că pur și simplu am pe cap o mie de alte probleme ca să mă mai gîndesc și la prostii.

- Nicidecum.

- Poftim?

- Spun că nu sînt prostii... Sînt lucruri reale, este vorba despre motorul existenței noastre.

- De cînd moartea a devenit motorul vieții, nu mă mai interesează fleacurile.

ACTUL I

Scena 1

La ridicarea cortinei se dezvăluie un interior de mansardă cu pereții tapetați de rafturi cu cărți; un birou în stînga, o masă de cafea, joasă, plină de reviste, în centru. Pe birou stă un calculator. În loc de scaune, pe jos sînt împrăștiate cîteva fotolii gonflabile și cîteva perne. În dreapta, în fundal, un pat și două etajere care încadrează o fereastră. Emanuel stă la biroul său, în fața monitorului. Fumează intens și îngîină un cîntec, ca și cum l-ar compune. Din cînd în cînd, se oprește și-și notează melodia pe un caiet. Se uită de cîteva ori la ceas. Se oprește brusc, se ridică și face cîteva pași prin cameră.

EMANUEL (*declamînd*): Și ceasurile nopții
cînd îți prindeam conturul de felină...
Mergeai grăbită, pășind prin casă...
înveșmîntată în ultima rochie, căutînd
febril țigara... (*se oprește, făcînd un
gest de lehamite; bate de două ori cu
piciorul în podea; ca aparentă replică se
deschide încet și scîrțîitor ușa ferestrei
din fundal. Mai lovește o dată cu piciorul
în podea, i se „răspunde” cu cîteva
bocăneli nervoase*).

Unde-o fi femeia asta? E nouă și încă n-a
venit. (*fredonînd*) Eu sînt dobitocul ce
te-așteptă... De două ore mi-a zis
că ajunge în cinci minute. (*oftează
prelung*) Of, ce plictiseală. (*se tolănește
pe una dintre pernele-fotoliu din
avanscenă, uitîndu-se la public preț de
cîteva zeci de secunde*)

Ce fac eu acum? Să beau? Să fumez? Să
scriu? Să dorm? (*rînjind*) Să postez ceva
pe facebook?

(*se aude soneria; Emanuel sare în picioare,
își aranjează cămașa, părul, după care
deschide ușa*)

ADMINISTRATORUL (*năvălind*): Domnule Emanuel, dar așa ceva... așa ceva nu se mai poate, vă jur, am ajuns la limita nervilor și dacă ar fi fost altă soluție, dar nu există, aș fi fost foarte, extrem de fericit, acum însă trebuie neapărat să vorbim, altfel nu știu ce alternative ne vor mai rămîne!

EMANUEL: (*impasibil*) Bună seara, domnule administrator...

ADMINISTRATORUL: V-am mai spus și acum trei săptămîni, femeia, femeia aceasta este malefică, este pur și simplu, este de-a dreptul imposibilă. Este Mamonul. Uitați-vă numai la scrisoarea asta, pe care mi-a lăsat-o azi de dimineață în cutia poștală. De atunci am mai primit încă trei.

EMANUEL (*luînd foaia de hîrtie*): Dar, liniștiți-vă, vreți ceva de băut?

ADMINISTRATORUL (*îndulcind, brusc, tonul*): Doar dacă nu fac prea mare deraj.

EMANUEL: Nicidecum (*îi umple un pahar, îl invită să stea pe una dintre perne, ia din nou scrisoarea, începe să o citească*)

În atenția... subsemnata... vecinul... mansardă... zgomote... neidentificate... prieteni masoni (*îl pufnește râsul ca și cum și-ar fi dat seama despre ce este vorba*) Ah, dar asta este boală grea... Văd că nu mă face nici evreu și nici antisemit, nici țigan, nici nazist. Doar mason. După cum bine vedeți, dragul meu domn, aici nu-i spațiu nici de orgii, nici de petreceri nebune sau alte întâlniri suspecte... între (*se uită din nou în scrisoare*) masoni.

ADMINISTRATORUL: Domnule, dar vă asigur, eu personal nu am nici cea mai vagă bănuială că ați fi mason sau că ați participa de bună voie la vreo orgie, sînteți, totuși profesor universitar, dar asta nu contează. Nu contează ce cred eu, sau ce vreau eu. Contează că această femeie, acest tartor care nu are nimic de făcut, care stă toată ziua în casă și ronțăie bomboane are tot timpul din lume să facă scenarii și nu sînt atît de sigur că nu o să pună în scurt timp poliția pe urmele dumneavoastră, dacă nu...

EMANUEL: Dacă nu...?

ADMINISTRATORUL: (*jenat*) Ar fi o soluție... este stupid ce vă cer, dar vă asigur, dacă i-ați permite o singură dată să urce aici la dumneavoastră...

EMANUEL: Poftim?

ADMINISTRATORUL: Să se convingă cu ochii ei că...

EMANUEL: Să se convingă de ce?

ADMINISTRATORUL: Știți, așa, să vadă că sînteți un domn serios, care citește...

EMANUEL: Cu alte cuvinte s-o las să-mi inspecteze casa?

ADMINISTRATORUL: N-aș merge atît de departe... totuși...

EMANUEL: Totuși... S-o las să-mi inspecteze casa.

ADMINISTRATORUL: Este un fleac, o formalitate, îi dați o cafeluță, îi împrumutați o cărticică... schimbați o vorbuliță cu ea, îi povestiți de mămica dumneavoastră, de tata, așa, cît să-i dați senzația că nu o ignorați cu desăvîrșire. Vă rog, m-ați scuti de o nebună care zi de zi de cînd v-ați mutat aici mă pisează întrebîndu-mă cine sînteți, ce faceți, mă sună de cîteva ori

pe zi să mi se plîngă, îmi scrie scrisori, mă abordează pe stradă, în piață, vine acasă la mine... ca să nu mai spun că le face și celorlalți locatari viața grea. Îi pîndește pe fiecare în parte și cum îl prinde pe cîte unul singur (*își pocnește mîinile demonstrativ*), cum începe să-l descoasă în legătură cu dumneavoastră. Li se plînge că nu o băgați în seamă, că este o dovadă de rea voință, că la noi în clădire nu se poate așa ceva... etc, etc, etc... Le împuie capul cu paranoile ei despre dumneavoastră.

EMANUEL: Păi și ce le spune?

ADMINISTRATORUL: E, prostii...

EMANUEL: Că sînt mason?

ADMINISTRATORUL: Că una, că alta... că ați fi de la o agentură străină...

EMANUEL: Spion?

ADMINISTRATORUL: Da, da, și asta. Vă zic eu... dacă nu o lăsați să vină în vizită măcar o dată...

EMANUEL: Asta este pură nebunie și nu voi accepta să aduc această demență în propria casă.

ADMINISTRATORUL: Măcar s-o salutați...

EMANUEL: Îmi pare rău, dar nici asta nu pot.

ADMINISTRATORUL: Poate dacă i-ați zîmbi... sau poate doar să dați ușurel din cap cînd o întîlniți...

EMANUEL: Cu atît mai puțîn.

ADMINISTRATORUL (*moale*): ...nu?

EMANUEL: Nu. Nu negociez cu teroriștii. Este îndeajuns faptul că mă urmărește pe vizor de fiecare dată cînd vin sau cînd plec de acasă; la fiecare pas pe care îl fac în propria mea casă, la fiecare strănut, la fiecare căscat, la fiecare mișcare, mă bombardează cu bocăneli de peste tot, în țevi, în pereți, în podea. Ba am impresia că a ajuns să-mi controleze pînă și obiectele din casă.

ADMINISTRATORUL: Cum adică?

EMANUEL (*misterios, ironic*): Adică au început să se întîmple lucruri ciudate. Ba mi se deschide fereastra, ba îmi zboară cărțile prin casă... mi se aprind și se sting becurile fără să folosesc întrerupătoarele...

ADMINISTRATORUL (*tulburat*): Dar asta este într-adevăr straniu...

EMANUEL: Da. M-am hotărît s-o denunț la Biserică pe Tanti Nuți pe motiv de vrăjitorie...

ADMINISTRATORUL: A... aha... adică ați glumit...?

EMANUEL: Bineînțeles că am glumit. Ca să vedeți cât de ușor mi-ar fi și mie să-i fac viața amară.

ADMINISTRATORUL: Dar, înțelegeți, pentru Dumnezeu, că ar fi spre binele tuturor, un gest minor de acceptare, care nu v-ar costa totuși absolut nimic.

EMANUEL: Oh, ba m-ar costa. M-ar costa senzația că am capitulat în fața presiunilor. Aș avea senzația că fac un compromis din cauza unui șantaj murdar. M-am săturat de hahalerele astea. Se insinuează în viața ta, îți dau impresia că sînt inocente, și încetul cu încetul îți inoculează ideea perfidă că dacă dai de la tine va fi „spre binele tuturor”. Dar nu, domnule Administrator. Când dai de la tine, doar celuilalt îi este bine. Tu rămîi doar cu datul și cu regretele de a fi întors obrazul. Așa că, spre binele meu, răspunsul categoric va fi un mare nu.

Refuz, cu obsitență, să-i permit acestei infame creaturi să se insinueze în sanctuarul meu.

ADMINISTRATORUL: Totuși, știți, doamna este una dintre cele mai vechi locatari ale clădirii. S-a mutat aici, dacă nu mă înșel, prin '45... Era o puștoaică simpatică, mi-a arătat într-o zi fotografiile din tinerețe. Era frumoasă de-a dreptul. A avut mai apoi un amor dezastruos, o poveste care s-a terminat cam urât. Se pare că de atunci a luat-o razna...

EMANUEL: Credeți-mă, nu vreau să știu nimic din toate acestea. Nu mă interesează. Nu îmi este, și nu îmi va fi milă de oameni, doar pentru că invocă un trecut trist. Contează prezentul, domnule Administrator. Ce faci cu prezentul tău. Contează faptul că în ciuda șanselor, unii au ales să fie miserabili. Mi-a făcut și încă îmi face destul de rău această vecină isterică despre care îmi spuneți acum că a fost frumoasă la vremea ei. Poate vreți să mă înduioșați. O fi fost frumoasă. Sau nu. Nu înțeleg de ce ar trebui să știu

aceste amănunte. Înțelegeți odată, că este o non problemă pentru mine. Nu există. Nici ea, nici poveștile ei. Nu există și nici nu vreau să existe. Atît. Nu vreau decît să fiu lăsat în pace.

ADMINISTRATORUL (*învins, pune paharul de vin pe masă*): Deci s-a terminat...

EMANUEL: N-aveți decît s-o denunțați la poliție pentru hărțuire. Eu unul așa voi face dacă nu încetează.

ADMINISTRATORUL (*din ce în ce mai nefericit*): S-a terminat de-a dreptul.

EMANUEL (*încercînd să-l consoleze*): În fine, amintiți-vă că sîntem totuși într-o societate democratică, iar această tanti de pe vremuri ar fi bine să-și amintească că nu mai trăiește pe vremea lui Ceaușescu, și că ar face extrem de bine să ne scutească cu micile ei jalnice acte de teroare...

ADMINISTRATORUL: Oh, dar nu știți de ce este în stare. Această satană de 180 de kilograme a fost o mare securistă pe vremuri... tăia și spînzura. A făcut o avere colosală pe care a pierdut-o, în mare parte, după Revoluție. Înainte

era tovarășă la sector, și administra clădirea asta. Nimeni nu sufla în rînd fără ca ea s-o știe. Ca de altfel și acum... Ține contul fiecărui locatar. Cine este, unde își petrece ziua, cine cu cine, cine – unde, cine-cînd... Tocmai din această cauză este atît de indignată de faptul că dumneavoastră sînteți un domn atît de retras, de discret... despre care nimeni nu știe nimic... În special ea. Iar pentru ea, să nu fie la curent cu micile detalii ale celor din jur este iadul.

EMANUEL: Ar trebui să-și facă un cont de facebook.

(ușa se deschide încet, apare Cora)

CORA: Cine să-și facă cont pe facebook?

Cei doi se ridică, se întorc către ea.

ADMINISTRATORUL: Ah, bună seara domnișoară

CORA: Bună seara, domnule Administrator, ce faceți?

ADMINISTRATORUL: Bine, bine, domnișoară Cora, cum mă știți, cînd mai bine, cînd mai rău...

CORA: E bine atunci. Despre cine vorbești să-și facă cont de facebook? Dumneavoastră?

EMANUEL: Mamonul.

CORA: Ce?

EMANUEL: Să-ți iau mai bine haina...

ADMINISTRATORUL: Păi, eu vă las... mă duc...

CORA: Mai stați dacă vreți. Pot să vă fac un cont în cinci minute.

ADMINISTRATORUL: Oh, nu, nu... sînt prea bătrîn, domnișoară, ca să mai umblu eu cu conturi și cu alte drăcii din astea. Îmi e frică de bănci. Dacă nu ești atent la ce semnezi, te trezești că-ți vinzi ficații. M-a întreat și Poștașul, dacă am cont, ca să mi se livreze pensia pe card. Dar nu, nu, nu-mi trebuie mie așa ceva. Că trebuie să merg la Administrație, la Pensii... E prea complicat. Sînt bătrîn, nu mă mai țin picioarele. Și, de altfel, eu m-am obișnuit așa... *(pune paharul pe masă, ușor stînjelit)* Dar ce vă tot trîncănesc despre astea dumneavoastră? Sînteți așa tineri și frumoși. Aveți alt viitor în

față... Ehe, frumoasă este tinerețea...
Eu mă retrag atunci și vă mulțumesc
de găzduire.

EMANUEL: Și nu vă mai faceți atîta
sînge rău... Nu vă mai lăsați călcat în
picioare, terorizat... mai repeziți-o
și dumneavoastră, puteți chiar s-o
amenințați cu poliția. Babele tac chitic
cînd aud de poliție.

CORA: Poliție?

ADMINISTRATORUL: Eh, baba noastră e
una specială... Nu-i e frică nici de poliție
(*retrăgîndu-se*) Bună seara, buna seara.
(*iese*)

O clipă, cei doi se privesc amuzați.

CORA: Manu, ce-a fost asta? Ce-i cu
mamonul, ce-i cu baba, ce-i cu Poliția?

EMANUEL: Asta, draga mea iubită, a fost
o scena dintre multele scene care au
loc între un administrator de clădire,
El, și un chiriaș de mansardă, Eu.
El, avîntat, iritat de către Ea, marele
personaj absent, să-i spunem Aghiuță,
dă buzna peste mine, invocînd pronia

cerească de a o invita pe Ea în micul meu univers.

CORA: De ce?

EMANUEL: Pentru a o lăsa să spioneze.

CORA: Bine, dar de ce?

EMANUEL: Pentru că vezi, tu, draga mea...

CORA: ...iubită...

EMANUEL: ... draga mea iubită, când fantezia depășește limitele realului unei persoane, conturându-i un profil pe care aceasta nu-l mai poate stăpîni, persoana respectivă este la un pas de-a-și pierde mințile. Și atunci, draga mea iubită, persoana lovită de cancerul imaginației, încearcă cu disperare, prin orice mijloace, să-și subjuge imaginarul, să-l înlănțuie cu frînghiile groase ale staticului, banalului, previzibilului real. Să aibă senzația că este încă stăpîn.

CORA (*ușor plictisită*): Ah, da, în fine, bine că nu stau la bloc. Atîta dramoletă urbană. (*rîde, lăsîndu-se îmbrățișată*)

EMANUEL: Ai întîrziat...

CORA: E adevărat, dar a meritat! Spectacolul a fost magistral, trebuie să-ți

povestesc... o suită întreagă de sunete, care mai de care mai bine balansate cu decorul.. Iar regizorul este fără îndoială un geniu. Și o spun, nu pentru că mi-e prieten. A reușit să transpună o piesă de teatru în registru cinematografic! Realmente părea că folosește tehnica zoom in și zoom out cu o lejeritate pe care abia după ce a căzut cortina o percepeai ca fiind ceva grandios, de o complexitate colosală...

EMANUEL: Cu toate astea, ai întârziat
(o sărută pe gât)

CORA: Ah, dar ce faci, ce faci? Lasă-mă o clipă, sînt încă euforică!

EMANUEL *(dornic să o țină în brațe):*
Și eu... Mai mult decît euforic...

CORA *(desprinzîndu-se):* Ei, dar termină odată. Dă-mi, mai bine, un pahar de vin.

EMANUEL *(oftează, se îndreaptă spre un dulăpior din care scoate o sticlă de vin și două pahare, începe să danseze în timp ce fredonează):* Mamonul, mamonul, mamonul... Știi, draga mea iubită, femeile sînt, realmente, date dracului. Cînd sînt tinere, li se spune

„drac de fată”; mai apoi, cu vîrsta, devin „diabolice”. Iar cînd anii le teșesc fețele, le unesc țîțele de buric, le colapsează fundul și le scot dinții din gură și părul din cap, devin Mamon.

Cora îl ignoră, și, aruncîndu-se pe o pernă, își scoate febril un smartphone din geantă, cufundîndu-se parcă în altă lume.

EMANUEL (*întinzînd un pahar de vin*):
Doamna e servită.

Cora rîde înspre telefon, ignorîndu-l în continuare.

EMANUEL (*ușor iritat*): Aham, Doamna este mega servită!

CORA (*tresare, își desprinde ochii de pe ecranul telefonului, privindu-l o clipă uimită, ca și cum nu s-ar fi așteptat ca el să fie acolo*) Ce? A, bine (*pufnește în rîs*), am uitat, iartă-mă. Chat-uiam cu Mathias, ei au mai rămas la bar cu Cole...

EMANUEL: Cine-i Mathias?

CORA: Cum cine-i Mathias?? Mathias Pavlonski...

EMANUEL (*în continuare nedumerit*):
Aha... Și Cole?

CORA (*pufnind în rîs*): Siguuuur, termină!
(*rîde, ca de un banc bun, ia o gură de vin, butonînd mai apoi febril tastele telefonului*) Iartă-mă, o secundă doar...

EMANUEL (*se depărtează, ușor plictist, se așează la calculator, pune muzică*):
Dedicație specială. (*din difuzoare se aude Eagles, „Witchy Woman”; Cora mormăie ceva, cu ochii tot în telefon; după doar cîteva secunde se aude un bocănit puternic în podea care o face în sfîrșit să tresară. Se întoarce către Emanuel, întrebătoare*)

EMANUEL (*rînjind*): E Nuți.

CORA: Care... Nuți?

EMANUEL: Nuți Mamonul, Nuți, vecina mea de jos. Nuți, bolnava cu nervii despre care am fost informat că în tinerețe a fost o frumusețe căreia i s-a frînt inimioara din amor. Marele personaj absent și totuși, atît de dureros de prezent. La fiecare pas pe care îl fac (*bate și el de cîteva ori cu piciorul în podea*), mă îngînă. Îmi

răspunde, ca și cum ar merge ea însăși pe tavan, ținându-se scai de bine.

CORA (*redevenind absentă*): Aha, păi atunci, dă muzica mai încet.

EMANUEL: De ce?

CORA (*depărtându-se din ce în ce mai mult în lumea telefonului*): Poate că este, într-adevăr, puțin cam prea tare...

EMANUEL: Tare? (*dă volumul la maximum*) Acum este tare!

Cora, nici o reacție. Muzica urlă, dar și bătăile vecinei se întetesc, începînd parcă să vină din mai multe direcții deodată. În toiul nebuniei crescînde, Emanuel se urcă pe scaun și începe să dirijeze vacarmul. Totul durează cîteva secunde, pînă cînd sună, din nou, soneria. Emanuel închide muzica și se îndreaptă către ușă. În scenă intră Mathias, administratorul deghizat acum în hipster.

MATHIAS: Mă scuzați, bună seara, Cora mi-a dat adresa asta...

CORA (*tresărind dintr-o dată, sărind în picioare*): Mathias, intră... Îl cunoști pe Emanuel?

Cei doi schimbă cîteva priviri, îngaimă un salut reciproc.

CORA: Vino și ia loc, am pregătit cîteva întrebări, Emanuel, sper că nu te deranjează că l-am chemat pe Mathias, n-o să stea prea mult, cît să vorbim cîte ceva despre piesa lui. I-am promis un interviu și am spus că de ce să nu-l facem în seara asta?

EMANUEL (*ușor iritat*): Chiar așa, de ce nu în seara asta?

MATHIAS: Sper din suflet că nu v-am deranjat...

CORA: Ei, pe dracu, ce atîtea scuze? Hai, vino la bucătărie, Manu, te lăsăm jumătate de oră singur, trecem dincolo să facem interviul.

EMANUEL: Sigur, no problemo!

Cei doi ies din scenă, Emanuel se trîntește exasperat pe un fotoliu gonflabil, deschide o revistă și începe să citească. Din cînd în cînd mai bate cu piciorul în podea, avînd răspunsul ferm, o bocănitură din partea vecinei Nuți. Jocul durează astfel cîteva

clipe, pînă cînd soneria sună din nou. Intră Amicul.

EMANUEL: Ce faci, bătrîne, aici?

AMICUL: Eram în trecere... sper că nu deranjez?

EMANUEL: Din cîte se vede, absolut deloc.

AMICUL:: Credeam că e și Cora pe aici.

EMANUEL: Era... Este... la bucătărie.

AMICUL: Cora, la bucătărie??

EMANUEL: Face interviu cu un hipster.

AMICUL: Ce e aia?

EMANUEL: Un tip cool.

AMICUL: Dumnezeuule, au devenit hamsterii cool! Iar femeia modernă deși stă la bucătărie, nu mai stă la cratiță, stă la reportofon...

EMANUEL: Ia zi, ce te aduce?

AMICUL: Dorul de tine... Nu te-am mai văzut de un car de ani... ei bine, de două zile, dar orișicît dorul mă mistuia, trebuia să vin să te văd.

EMANUEL: Ia un loc, ia un pahar, și ia un vin. Oricum, prea multă acțiune nu prea este în seara asta pe aici.

AMICUL: Sîntem îmbufnați?

EMANUEL Spre furibund. Aștept să vină femeia, vine administratorul. Lungă discuție despre Tanti Nuți...

AMICUL: Tanti Nuți?

EMANUEL Mamonul de sub mine.

AMICUL: Caz interesant de posedare... De obicei Mamonul intră în cineva nu sub...

EMANUEL: Acest tip de diavol este diferit. Locuiește la bloc, urăște pe toată lumea, și, aparent, toată lumea îl urăște. Zid aparent, căci în realitate toți se tem de el. Iar dracul ăsta stă ori deasupra ori dedesubtul cuiva. Are însă o față umană și cu asta reușește cumva să păcălească, să se tot insinueze în viețile unora, cu o inocență jucată perfect. În cazul meu, deși stă cu un etaj mai jos... *(bate demonstrativ cu piciorul în podea, lovitură urmată la scurt timp de căderea violentă a unei cărți de pe birou)*... pare a fi pretutindeni.

AMICUL *(amuzat)*: Ei, nu, cum ai făcut-o pe-asta?

EMANUEL: Poți să încerci și tu.

Amicul pocnește și el cu piciorul în podea, însă nu se întîmplă absolut nimic.

EMANUEL: Aha! Vezi, asta este altă tactică diabolică de-a Mamonului. Căci nu-l poți controla. Așteaptă, pîndește în umbră, atacă doar cînd se știe în siguranță. Probabil că replica loviturii tale de picior va veni peste mine, cînd voi fi singur, în toiul nopții. Căci este un strigoi calculat!

AMICUL (*prăpădindu-se de rîs – de altfel, toate replicile sînt spuse în cea mai evidentă glumă*): Recapitulînd seara ta: în loc de femeie, te-ai trezit cu mesagerul Mamonului.

EMANUEL: A venit și femeia. Cu hamsterul în poșetă.

AMICUL: Bătrîne, ai vrut femeie tinerică, suferi consecințele... o iei cu șoricei cu tot.

EMANUEL: Tinerii, desigur... Uit mereu că sîntem atît de diferiți de cei născuți după revoluție, chiar dacă între noi este o diferență de doar vreo 10 ani.

AMICUL: Ha ha. Conflictul între generații nu se mai poartă de la nepot la bunic,

ci de la adult la hamster. E o problemă de tehnologie...

EMANUEL: Da și nu. La noi, în special, este în primul rînd o diferență de ideologie. Căci nu sînt cretin, pot folosi un smartphone, dar sînt destul de inteligent să îmi dau seama că mie personal nu-mi trebuie un smartphone. Că nu asta este important pentru mine. Dacă aș vrea, îmi cumpăr și zece smartphone-uri, cîte unul pentru fiecare deget. Diferența este că eu îmi pun întrebarea: mă ajută la ceva să stau non-stop cu ochii pe net? E un război tacit între noi și ei. Noi,ăștia care am trăit timp de 10 ani cu un picior în comunism și alți 10 cu celălalt în pseudo-democrație – sîntem niște debusolați fără repere; ei, cei care au peste 20 de ani de pseudo-democrație la activ, au devenit o specie distinctă cu repere false. Noi, închistați de părinți să nu comunicăm cu cei din jur, avem nevoie de o relaționare umană ca de apă. Ei, copiii ai unui haos desăvîrșit, se retrag în virtual. Sînt un alt tip de animal. Cu degete prelungite în

tastatură și cu neuronii ancorați în virtual.

AMICUL: Nu uita de corpul purificat de produse bio. Deși fumează, mănâncă tofu.

EMANUEL: Asta regret, vezi tu, când eram noi tineri, dacă aveam toate oportunitățile lor de azi, cu mințile noastre...

AMICUL: Da' de unde! Am fi fost aidoma lor.

EMANUEL: Te contrazic. Undeva s-a produs o mutație. Copiii de azi au creierii mucii. Praf. Zero barat. Nu învață cum învățam noi, nu citesc ce citeam noi și nu se mai duc la o piesă de teatru decât în virtutea unui snobism excelentissim.

AMICUL: Decît să nu o facă deloc...

EMANUEL: Aiurea! Unii ar fi mai bine să iasă dracului din casă și să trăiască, să se lase biciuți de viață decît să-și dea copy-paste la sentimente piratate de pe net. Noii noștri intelectuali n-au inimă, au devenit un fel de ordinatoare care știi exact cum să combine două cuvinte ca să pară umani. *(arată spre bucătăria*

unde s-au retras Cora și Mathias)
Uită-te la Cora...

AMICUL: Exagerezi. Cora este o femeie foarte reușită.

EMANUEL: Este plictisitoare, amice. Arată, ce e drept, senzațional. Face fitness de cinci ori pe săptămână. Merge la toate evenimentele culturale, face interviuri, este „conectată”. Și da, din toate acestea s-a procopsit cu o conversație minunată... atunci când nu stă cu nasul lipit de telefon.

AMICUL: Te rog, i se spune smart-phone.

EMANUEL: Se pierde într-o lume virtuală pînă la abrutizarea simțului realității. Azi, de exemplu, mi-a venit de la o piesă de teatru, exaltată, povestindu-mi, sufocîndu-se aproape de surescitare de geniul lui Mathias...

AMICUL: Cine e Mathias?

EMANUEL: Întocmai! Cine dracului e Mathias? Dar se pare că ești un cîrnat cu ochi dacă nu știi cine este... Mathias! Și poate ți se va trece cu vederea că nu-l cunoști pe Mathias, deși reputația ți-a fost deja știrbită, însă dacă ești

Îndeajuns de imbecil să întrebi cine este Cole... abia atunci ți se va apăsa fără îndoială, și fără nici un regret, butonul DELETE.

AMICUL (*rîzînd*): Cu alte cuvinte sîntem o nație de frustrați și de abulici. Toți cu față umană.

EMANUEL (*ușor înfierbîntat de discurs*): Deja simt că mă sufoc aici. Hai o tură pe afară, luăm țigări și alcool... Altceva mai bun în seara asta oricum nu se anunță.

(cei doi ies)

Scena 2

După ieșirea celor doi, intră brusc Cora.

CORA: Manuel? Ai plecat? Mathias, vino, putem sta acum aici; putem pune și muzică dacă vrei. Văd că a plecat, așa că mansarda ne aparține!

MATHIAS: Cora, de ce te joci cu mine?

CORA: Ce vrei să spui?

MATHIAS: Cum ai putut să mă chemi chiar în casa amantului tău?

CORA: Amant?

MATHIAS: Hello... Domnul în vîrstă, cu burtică și ochelari...

CORA: Come on! Dar nu e... „amantul” meu... Dumnezeuule, cum poate să sune cuvîntul ăsta! C'est si bourgeois (*rîde*) Și în nici un caz nu este bătrîn! Are doar 10 ani mai mult ca mine...

MATHIAS: Desigur... Pare însă mult mai în vîrstă. Ca mai toți din generația lui.

CORA: Poate... asta pentru că încă sînt cu toții mega ancorați în trecut. Au mințile mult prea năclăite de istorie moartă.

MATHIAS: Nu-i așa? Este înspăimîntător cum de fiecare dată, la fiecare întîlnire cu cîte unul din tagma lor, apare fantoma comunismului. E ca și cum ar fi intrat în porii lor, ca într-un horror din alea japoneze. Nu mai este doar o casă bîntuită, e o întreagă haunted generation. Iar pe noi ne fac activiști fără scopuri! Ne acuză că avem frustrarea că nu am avut și noi o Revoluție reală și acum ne jucăm de-a revoluționarii.

CORA: Îmi plac discursurile în care unii se bat cu pumnii în piept că au murit pentru libertate, dar acum, cînd cineva se luptă să le păstreze libertatea nu le mai convine. Pe toate căile ne numesc hipsteri, în mod peiorativ, ne fac „cetățeni inutili”, „sîngiști”.

MATHIAS: Mai ales cei care se laudă că au suferit atît în comunism...

CORA: În fine. Mie mi se pare că n-au învățat aproape nimic din comunism... ca de pildă acceptarea tîmpă a unor nedreptăți. Zilele trecute m-am certat

îngrozitor cu Emanuel din cauză că ieșeam cu fetele să milităm contra produselor modificate genetic. Spunea că habar n-am cu ce se mănîncă toate astea, că mă duc la protest just for fun. E modul lor simplist de a ne minimaliza, de a ne cenzura ideile și existența. Cînd am început să-i înșir toate informațiile pe care le aveam a tăcut mîlc, n-a mai spus absolut nimic, doar a ținut să ridice ostentaiv din umeri și a plecat. Cu atitudinea că nu se mai obosește să argumenteze cu mine, dar că oricum nu am dreptate. Deși aveam dreptate 180 %. (*chicotește*)

MATHIAS: Strange... Oare de ce sînt atît de reticenți cînd unii, noi, ieșim în stradă?

CORA: Eu cred că e vorba de sindromul Albă ca Zăpada. Regina nu suportă că există în împărăție cineva mai tînăr și mai frumos, cineva care va avea un viitor frumos. Așa că o hăcuiește.

MATHIAS (*amuzat*): Spune-mi oglindă, oglinjoară... (*o ia de mijloc și fac cîteva pași de dans, urmați de cîteva bubuieli din culise. Cei doi se opresc, opresc muzica, ciulesc urechile*)

CORA (*șoptind*): Asta trebuie că a fost Tanti Nuți.

MATHIAS (*același joc*): Tanti – cine?

CORA: Vecina lui Emanuel. Mi-a povestit de ea în cîteva rînduri. O doamnă bătrîină, despre care am aflat că a avut o frumoasă poveste de amor, terminată însă în mod tragic. De atunci este puțin mai sensibilă la... zgomote.

MATHIAS: Poate e mai sensibilă la fericirea altora. Poate că după ce te-ai îndopat cu atîta fericire n-ai cum să mai fii altruist.

CORA: Mă enervează profund la Emanuel plăcerea lui diabolică de a o întărîta. Iar atitudinea asta o are și cu cei din jur. Pare că se bucură să îți găsească punctul sensibil și să tot calce pe el. Iar cu femeia asta, își pune mintea cu ea, în loc s-o lase măcar în pace.

MATHIAS: Dar a vorbit măcar cu această doamnă? S-o invite măcar la o cafea...

CORA: Exact asta îl implora Administratorul cînd am venit. I-am găsit vorbind pe amîndoi, Emanuel cocoțat pe pedestalul unor principii ridicole, Administratorul

vorbind cu calm și cu bun simț despre cât de bine ar face nu doar lui, ci tuturor locatarilor din clădire dacă i-ar permite acestei doamne să aibă măcar o fracțiune de atenție.

MATHIAS: Și... nu a vrut?

CORA: Nu, bineînțeles că nu a vrut.

MATHIAS: Exact ce spuneam. Este generația turnului de fildeș. Deși sînt încă tineri, cel puțin biologic, diabolizează tinerii într-un mod inchizitoriu; dacă vreunul dintre ei se lasă sedus de noile mijloace de comunicare, îl ostracizează, spun că a dat în mintea copiilor; au și ei o fixă: de cînd au auzit de facebook, care oricum este so passe, au înnebunit.

CORA (*amuzată*): Dar chiar! Ce au, frate, cu amărîtul ăsta de facebook?

MATHIAS: Nu-i așa? Chiar, ce au cu posibilitatea de a comunica atît de facil? Se comportă de parcă ar vrea să pună pumnul în gură noii generații. Îți spun eu, uneori pare că cei de 40 de ani au 60... aștia sînt bătrînii noștri.

(pauză: se așează amîndoi, separat, fiecare cu smartphone-ul său, pierzîndu-se în lumea sa.)

MATHIAS: Știi că duminică este un miting pentru protejarea pescărușului albastru. Nu mi-am dat seama niciodată cît de frumos poate fi un pescăruș albastru. *(îi întinde telefonul)*

CORA *(privind imaginea):* Cît este de frumos. Ce albastru impecabil, te pierzi cu ochii în el...

MATHIAS: Nici nu știi unde se termină aripa și unde începe cerul

CORA: Sau unde se termină cerul și începe aripa.

MATHIAS: Se pare că de la o vreme au început să moară, să pice din cer stoluri întregi de pescăruși albaștri.

CORA: Păi de ce?

MATHIAS: Oficialii spun: motive necunoscute, cu siguranță este din cauza poluării.

CORA: Am auzit. Vin cu siguranță, doar că mi se suprapune puțin peste un concert

de jazz underground, o formație belgiană, abia apărută pe piață.

MATHIAS: Cine sînt?

CORA: N-ai auzit de ei, se numesc Coco Milk.

MATHIAS: Vino atunci la miting și mergem împreună apoi la Coco Milk.

(pauză)

CORA: Ai văzut noul trailer de la Stargazer Devil?

MATHIAS: Subiectul e so passe. Romeo și Julieta after death.

CORA: Ete na! Nu-i deloc passe, e chiar cool. E ideea eternității sentimentelor. Dacă noi avem impresia că iubirea este adevărată, să lăsăm timpul să decidă. Și vom constata că iubirea este de fapt omul, ființa umană prin excelență. Cea creată din mușchi, și oase și nervi și țesuturi... Și viceversa. Lumina există pentru doar o clipă în Univers. Strălucește doar pentru o fracțiune de miime de secundă în neantul temporal. Întocmai ca sentimentul de iubire. Și suprapunerea de imagini este colosală.

MATHIAS: Regizorul ăsta prea are o atitudine de poseur... Și aici să nu te aud că nu ești de acord, căci îmi iau jucăriile și plec.

CORA: Dar, Mathias, nu este adevărat. Scena de pe bridge, de exemplu, este total mindblowing! Când realizezi vizual metafora în întregime, atunci când omul se contopește cu singurele secunde de iubire adevărată dintr-o relație de-o viață, atunci realizezi că omul este de fapt iubire. Și, ca iubirea, există de fapt, foarte puțin în context universal.

MATHIAS: Boring. N-a depășit statutul de instalație video de supermarket.

CORA: N-ai cum să ai mai puțină dreptate! Nu ți-ai dat seama, dar a vrut să introducă, în plin realism, principalele segmente ale neomagiei.

MATHIAS: Aș marșa mai degrabă pe ideea că încearcă să revendice o opțiune culturală care, de fapt, nu-i aparține.

CORA: Sigur, după tine, doar filmele Mirandei July contează și doar Tarkovsky are o opțiune culturală corect asumată.

(pauză)

MATHIAS: Și, de cînd sînteți voi doi împreună?

CORA: Eu cu Tarkovsky?

MATHIAS: Ha. Ha. Spune-mi ce vreau să știu.

CORA: De cîteva luni. Împreună... nu sîntem „împreună”.

MATHIAS: Să știi că nu-i frumos să-mi dai speranțe.

CORA: Iar începi? A) n-am spus niciodată că aș fi „singură” și B) discuția asta nu-și are sensul.

MATHIAS: Ar avea sens, dar n-are context.

CORA: Ha. Ha.

MATHIAS: Dar, pe bune? Ce vezi tu în acest profesoraș care trăiește în această mansardă tristă, care se hrănește din cîteva orgolii și multe insatisfacții?

CORA: Doar nu-mi ceri acum confesiuni sentimentale?

MATHIAS: Probabil că asta fac.

CORA: Atunci dont. Fii atent, mîine seară, în La Papas și Mamas e concert Blue Ribbon.

MATHIAS: E un must.

CORA: E un definitely must.

MATHIAS: Oh, Cora, mainstream-ul indexează consumul cultural atît de diferit... Ce păcat, e chiar păcat că nu ești liberă. Am fi un cuplu perfect.

CORA: De fiecare dată se crează alt și alt grup alfa, Mathias.

MATHIAS: Așa e, deocamdată... se pare că e prea multă lume pe segmentul ăsta...

CORA: Cam da...

(se aude un beep prelungit, Mathias se uită cu groază la telefon)

MATHIAS: Trebuie s-o șterg. Mi-a murit bateria. Pe mîine. *(o sărută pe frunte, își ia haina și dă să plece)* Cora, înainte să fug, m-am gîndit mult la doamna bătrînă... eu cred că ar ieși un storry foarte bun dacă ai sta tu de vorbă cu ea. Să-ți povestească despre viața ei, cum a fost, cum a trăit ea Revoluția, cum vede ea societatea de azi... chestii din astea.

Bătrînii sînt niște formidabile conserve de subiecte. Poate mai încolo facem și un film. Oricum, du-te și vorbește cu ea.
(iese)

(pauză)

CORA (explodînd, reacționînd cu întîrziere):

Ah, dar ce idee! Ce idee genială. Ar putea să se numească „Tineretea unei bătrîneți”. Bineînțeles nu pot s-o invit aici, Emanuel ar turba... oricum va turba la ideea că m-am dus s-o interviuez. (*chicotește, formează un număr*): Alo, Emanuel? Unde ești? Aha... Nu, Mathias a plecat... (*chicotind*) Ete na, ce să spun. Ți-am spus, am făcut un interviu. Dar de unde și pînă unde... Bine, bine, doar că acum mai ies puțin. Sigur, ne vedem mai încolo. (*închide telefonul, se îmbracă în grabă, își ia geanta, pălăria, mănușile, se oprește puțin, se răzgîndește, își scoate paltonul, își ia doar geanta după care iese, val vîrtej.*)

Actul II

Scena 1

Scena va fi împărțită în două. Într-o parte, un decor de cârciumă, în cealaltă camera Corei. În cârciumă, la o masă, Amicul, cu Emanuel. În cealaltă parte, Cora, la calculator, transcrie un interviu.

AMICUL: Ce bei?

EMANUEL: Alcool. Ceva cu muult, mult alcool.

AMICUL: Nu exagera, te așteaptă totuși o femeie foarte frumoasă acasă.

EMANUEL: Frumusețea e înșelătoare, amice. Și nu așteaptă pe nimeni.

AMICUL: Cora nu te înșală.

EMANUEL: Ar putea s-o și facă. Asta mă sperie. Faptul că îmi pasă atît de puțin dacă mă înșală sau nu, încît nici nu mă gîndesc că ar putea s-o facă. Cred că îmi este total indiferentă.

AMICUL: Totuși o așteptai plin de dorințe în seara asta.

EMANUEL: Tocmai. Abia cînd a venit mi-am dat seama cît de plictisit sînt de fapt.

AMICUL: De ea?

EMANUEL: De tot. Și de ea. Uneori poți să crezi artificial o stare de așteptare.

AMICUL: Sau senzația senzației unui artificiu...

EMANUEL Filozofăm sau bem?

AMICUL: Bem!

(focusul se mută în partea dreaptă a scenei, în camera Corei, care transcrie un interviu. Din difuzoare se va auzi vocea lui Tanti Nuți, prezentă astfel în scenă, chiar dacă doar prin voce)

TANTI NUȚI: M-am născut cu multă vreme în urmă. Este atît de demult

de atunci, încît cu greu îmi mai aduc aminte luna în care m-am născut. Era, cu siguranță, iarnă. Ai mei îmi povesteau, cînd eram mică, de zăpada mare care a căzut dintr-o dată la nașterea mea. Povesteau că în tot orașul casele nu se mai deslușeau din omăt și doar cornurile fumegînd de pe acoperiș mai dădeau semne că sînt oameni în viață sub troienele cumplite.

CORA (*oprind reportofonul, dactilografiind cu repeziciune*): ...viață sub troienele cumplite. (*repornește reportofonul*)

TANTI NUȚI: Îmi mai povesteau, cînd eram mică, cum mama a trebuit să nască de una singură. Da, da. În casă nu era nimeni s-o ajute, tatăl meu era în alt oraș cu treburi, iar mătușile mele erau blocate, fiecare în casa ei, izolate din cauza înzăpezirii.

CORA: ...înzăpezirii (*oprește puțin reportofonul, își aprinde o țigară*)
Quelle coșmar. Brr, să naști de una singură, ca animalele...

TANTI NUȚI: Dar mama, femeie strașnică, din popor, a strîns din dinți, și, îmi povestea mai apoi, că m-a născut „cu

ură”. Nu cu ură pentru mine, dar cu ură pentru toți ceilalți. Avea un soț care o înșela, fiind măritată împotriva voinței ei de niște părinți care vroiau de fapt să scape de ea, mătuși pizmașe căci mama era tânără și frumoasă și fusese dată după un bogătaș. M-a adus pe lume, așadar, mai mult ca pe o pedeapsă pentru toți ceilalți. Ca pe o răzbunare pe care ea n-ar mai fi avut când s-o ducă la îndeplinire.

(focusul se mută, din nou, înspre cîrciumă)

AMICUL: E clar, azi nu ești în apele tale.

EMANUEL: Evident, căci azi, ca și ieri, ca și alaltăieri, sînt în alcoalele mele...

AMICUL: Nu, nu glumi, de ceva vreme te frămîntă ceva. Spune, povestește.

EMANUEL: Nu e nimic de povestit. Poate că sînt nițel cam obosit. De azi dimineață mă doare capul, am o senzație de greață și simt așa, ca și cum mă doboară o gripă. Cînd mi-e frig, cînd mi-e cald, cînd mi-e somn, cînd am o dorință enormă de evadare.

AMICUL: E sezonul... Bine că măcar n-a nins.

EMANUEL: Bine că măcar n-a nins. Într-adevăr. Dacă mai și ninge peste rahatul de stare în care mă aflu...

AMICUL: Poate este criza existențială.

EMANUEL: Nu găsesc nici o explicație.

AMICUL: Atunci nu te mai gîndi la asta.

EMANUEL: Este eterna silă care mă apucă de fiecare dată cînd intru în contact cu oameni găunoși.

AMICUL: Ha, deci pînă la urmă e vorba de Cora și de micul ei hamster.

EMANUEL: Nicidecum. Te asigur, cei doi contează extrem de puțin pentru mine. Sînt benigni. Malignă este însă apropierea de orice formă de îndobitocire. Ți-am povestit cum a dat buzna peste mine Administratorul clădirii.

AMICUL: Așa, și?

EMANUEL: A reușit să mă otrăvească. Orice informație de prisos mă aduce în pragul nervilor.

AMICUL: De acord. Așa au reușit televiziunile să creeze o nație de isterici.

EMANUEL: Mi-a băgat cu forța pe gât imaginea vecinei securiste. Grețos. Terorizat la rîndul lui de ea, mi-a strecurat totuși un început canceros de telenovelă, spunîndu-mi că a fost frumoasă și că a suferit din amor..

AMICUL: Mamonul înamorat.

EMANUEL: E o imagine pe care nu mi-o scot din cap. Revin la ea cu greutate.

AMICUL: Prea te ancorezi în detalii.

EMANUEL: Dacă doar acolo e diavolul..

(focusul se mută în camera Corei)

TANTI NUȚI: Am crescut mai apoi, înconjurată de toată dragostea care poate face un copil să ajungă un om împlinit. Taică-meu îmi făcea orice poftă, probabil simțindu-se vinovat de felul cum se purtase cu maică-mea. Mătușile mă alintau și chiar și-ar fi dat și viața pentru mine. Probabil era vina, dar eu le bănuiesc de ceva mai îngrozitor. Vroiau de fapt să concureze cu mama. Să mă facă să le iubesc mai

mult decît pe ea. Să îi fure, astfel și singura bucurie din viață. A venit mai apoi comunismul.

CORA: ...comunismul.

(focusul revine în cîrciumă)

EMANUEL: De fapt, epidemia asta de prostie mă apasă. Și faptul că peste tot, dar absolut peste tot, începi să fii supravegheat. De pomană am avut o Revoluție. Azi, azi, prietene, mai mult ca oricînd, securitatea este prezentă în toate. Nu doar telefoanele ne sînt ascultate sau emailurile citite, dar au ajuns chiar la performanța sinistră de a ne citi pînă și gîndurile...

AMICUL: Acum exagerezi de-a dreptul.

EMANUEL: Deloc. Îți dau un exemplu concret: dacă azi vreau să-mi cumpăr o pereche de blugi, intru pe cîteva site-uri, da? Ca să văd prețurile, să văd modele, etc. Bun. Pînă aici totul este limpede și clar. Coșmarul începe chiar de a doua zi: cînd voi deschide calculatorul, ca să-mi citesc bunăoară emailurile, din start îmi vor apărea zeci

de reclame la diverse firme de blugi, reclame cernute pe baza specificațiilor folosite de mine în căutarea blugilor perfecți!

AMICUL: Fii sigur că nu totul este o conspirație mondială menită să-l înnebunească pe Emanuel.

EMANUEL: E clar, vorbim paralel. Nu vorbesc aici despre mine, vorbesc despre maladia asta mondială de a supraveghea. De a știi mereu ce se întâmplă în camera de alături.

AMICUL: Totuși, nu uita, lăsînd la o parte isteriei de babe de bloc sau strategii de marketing, trăim în plin război mondial contra terorismului.

EMANUEL: Asta este o scuză inventată de visătorii visului american. Nu înțelegeți? Aici e vorba despre comunism, despre însăși esența comunismului care n-are cum sau de ce să dispară vreodată din noi, oricît de mult l-am condamna și l-am ostraciza. De ce crezi că a durat atît? De ce crezi că există fenomenul ăsta dezgustător al „melancolicilor” după comunism?

AMICUL: Pentru că oamenii uită..

EMANUEL: Greșit! Prin comunism oamenilor doar li s-a dat de fapt supapa către cele mai întunecate pivnițe din ființa lor. Căci, din păcate, dragul meu, nu liberalismul, nu capitalismul sau democrația, comunismul, asta este fierea noastră, fiecare dintre noi avem în ADN un micro-comunism personal.

(din nou, camera Corei)

CORA: Ce a însemnat pentru dumneavoastră și pentru familia dumneavoastră venirea comunismului? *(repornește reportofonul)*

TANTI NUȚI: Era vară, aveam în jur de 15 ani. Eram una dintre acele frumuseți pe care nu ai cum să le ignori. Eram, promiteam perfecțiunea. Când mergeam pe stradă, toată lumea întorcea capul după mine. Aveam bani, mîncam bine și mă îmbrăcam numai din magazine scumpe. Purtam bijuterii dintre cele mai fine, încă din leagăn, iar în

picioare nu purtam decît pantofi luați din Franța.

CORA: Ați fost în Franța cînd erați mică?

TANTI NUȚI: Am fost cam peste tot. În Franța, țin minte, eram răsfățata celor mai luminate capete din vremea aceea. Eram copilul teribil al saloanelor de literatură și ale intelectualilor vremii. Părinții mei n-au făcut decît să mă introducă, și pe loc am cucerit inimile tuturor.

CORA: Dar părinții dumneavoastră nu au rămas în Franța?

TANTI NUȚI: Nu, au considerat că este spre binele meu să mă întorc acasă. În mediul meu, spunea, aveam să mă dezvolt fără nici un fel de inhibiție.

CORA: Care este prima amintire, prima ciocnire cu sistemul totalitar care a urmat?

TANTI NUȚI: În primul rînd nu aș spune „sistem totalitar”. Dar înțeleg întrebarea așa că vă voi răspunde. Într-o bună zi, directorul școlii m-a chemat la el în birou și mi-a spus că, dacă vreau ca părinții mei să o ducă la fel de bine ca

și pînă atunci, dacă vreau ca tatăl meu să-și păstreze averea, iar eu să trăiesc mai departe în lux și bogăție, trebuie să devin informator al securității.

CORA: Ați acceptat?

TANTI NUȚI: Fără ezitare. Era momentul în care puteam începe răzbunarea mamei, o răzbunare pe care o promisese prin însăși nașterea mea. Am început să le spionez pe cele trei mătuși ale mele. Dădeam rapoarte fixe. Amănuntele, detaliile aparent ne semnificative astea erau cele care contau. Nimicurile, fleacurile. De pildă spuneam ofițerului de contact că mătușa Aglaia a purtat astăzi o rochie verde pe sub paltonul gri. Sau că mătușa Felicia și-a hrănit la ora 10 și 5 minute cățelul cu pîine înmuiată în sosul tocăniței făcute cu o zi înainte. Ofițerii foloseau aceste detalii ca pe o hîrtie de prins muște.

CORA: Cum așa?

TANTI NUȚI: Cînd un securist propunea cuiva să devină informator, în majoritatea cazurilor se lovea de rezistență. Era refuzat categoric. Dacă însă securistul venea și îți șoptea: știu

totul despre tine; știi exact ce ai făcut la ora cutare, știi când ți-ai hrănit câinele și știi cu ce ți-ai hrănit câinele; sau mai știi că azi, de exemplu, pe sub paltonul gri, pe care nu l-ai scos o secundă în public, ai purtat o rochie verde. Îți dai seama acum că știi exact ce gîndești, iar pentru asta poți plăti cu viața – îți aducea, de fapt, dovezi că tu nu-ți mai aparții ție însuși, că spiritul nu există și că de acum încolo, redus la statutul de animal, nu-ți mai rămîne decît să te comporți ca un animal. Pe scurt, să supraviețuiești. Devenei turnător.

CORA: Înfricoșător.

TANTI NUȚI: Să simți că zdrobești spiritul uman este un triumf. Da, triumful poate fi pentru unii înfricoșător. Pe de altă parte, draga mea, gîndește-te la puterile nelimitate pe care acest triumf ți le oferă. Poți lua decizii în numele cuiva, poți să salvezi sau poți distruge.

CORA: Dar de ce ați acceptat? Căci ați acceptat fără a fi supusă acestor presiuni psihice. Doar pentru că mama dumneavoastră nu era în relații bune cu mătușile?

TANTI NUȚI (*pufnind:*) Auzi tu: Nu era în relații bune! Auzi tu! Draga mea, mama mea a avut numai de suferit din cauza mătușilor sale. Mătușile sînt cele care au lăsat-o să nască ca un animal...

CORA: Dar dumneavoastră spuneți că din cauza drumurilor înzăpezite n-au putut ajunge...

TANTI NUȚI: Ele au zis asta. Vrajitoarele! Dacă i-ar fi vrut binele, ar fi internat-o mai demult în spital. Se știa că urmează să nască și, cu toate astea, au insistat să rămîină acasă. Cred că ar fi vrut ca amîndouă, mama și copilul să pierim în durerile facerii.

(focusul revine în cîrciumă)

EMANUEL: A trecut de miezul nopții...

AMICUL: Stihiile ar trebui deja să bîntuie pe străzi.

EMANUEL: Străzile acestui penibil oraș nu pot să aibă decît niște stihii penibile.

AMICUL: Să pornim așadar să ne înfruntăm stihiile, așa, penibile cum sînt. Cerem nota?

EMANUEL: Mai bine să luăm o sticlă, pentru drum. Nu am nici un chef să mă întorc acasă.

AMICUL: Poate ar trebui s-o lași mai moale cu alcoolul.

EMANUEL: Poate. Dar nu mă pot opri. Simt că sînt lucid doar cînd beau. Altfel mă pierd într-o mare de enervări stupide. Devin un om rău.

AMICUL: Oamenii nu sînt niciodată în totalitate buni, nu sînt în totalitate răi. Avem cîte puțin din toate. Dar despre nimeni nu poți spune: e rău, e bun...

EMANUEL: Dar cînd începi să urăști... mă refer la ura aia viscerală, declanșată din nimic, o ură pe care abia aștepti s-o dezlănțui ca să te simți viu... asta nu înseamnă că ești în totalitate un om rău? Ce rămășiță de bunătate vezi tu în această senzație care mă macină de ani de zile?

AMICUL: Uneori ura se naște și dintr-o bunătate extremă.

EMANUEL: Exclus. Asta n-o cred. Pare ceva luat dintr-o telenovelă.

AMICUL: Uneori cînd oferi prea mult, cînd nu știi să te oprești, te golești de orice sentiment uman, poți deveni diabolic.

EMANUEL: Problema e că eu niciodată nu am fost un om bun. Din contră. Iar asta mă frustrează și mai mult. N-am avut niciodată vreo pornire nobilă...

AMICUL: Nu vreau să par moralist, prietene, dar astea sînt tînguieli de om beat. Uite, eu, de pildă, nu mă îmbăt niciodată, și nu am asemenea trăiri de conștiință. Chiar dacă beau cot la cot cu tine, cum o fac, de altfel de ceva vreme, tot nu reușesc să mă amețesc. Iar asta pentru că sînt un om fericit, și fericirea ferește de depresii poetice.

EMANUEL: Da, cînd ai enzime bune în ficat, mai greu să fii poet.

AMICUL: Într-adevăr, am un ficat extraordinar. Nimic nu-l zdruncină. Mi-a zis și doctorul. Fumez în draci, dar am plămîni de bebeluș. Mănînc, beau, nici o problemă. Inimă de taur și ficat de bou. Buna dispoziție, îți spun eu.

EMANUEL: Pe cînd eu sînt hîrîit din cap pînă în picioare. Mă doare spatele, mă

lasă genunchiul, uneori îmi pierd auzul
în urechea dreaptă.

AMICUL: Ar trebui să faci sport. Cît mai
mult sport.

EMANUEL: Nu sînt genul. Și apoi, urăsc
atît de mult generalul, încît urăsc
extrem de mult și particularul. Poate că
de fapt, mai știi, urăsc viața. Nu toată
lumea are un scop pe lumea asta și nu
toată lumea ar fi trebuit să se nască.

AMICUL: Dar toți avem dreptul la o șansă
de a ne găsi un scop...

EMANUEL: Nimic nu mă face să tresar.
Și sentimentul ăsta nu mă părăsește
nici cînd dorm, nici cînd visez. Este
de-a dreptul ostenitor să te trezești,
în fiecare dimineață, doar din cauză
că organismul ți-o cere și să te duci la
culcare tot din cauza asta.

AMICUL: Este clar, o criză existențială.
Dacă ai avea bani, cu siguranță ți-ai
cumpăra o decapotabilă, iar viața ar fi
roz.

EMANUEL: Nici măcar bani nu-mi doresc.
Am ajuns la un soi de lehamite față de
tot.

AMICUL: Hai să plecăm undeva. Luăm mașina, fac cinste. Un week-end prelungit la Viena...

EMANUEL: A, nu, detest orașul ăla.

AMICUL: Atunci, ca doi porumbei, hai la Paris.

EMANUEL: Ce clișeu... un căcat de capitală.

AMICUL: Roma, Berlin, Barcelona...

EMANUEL: Nu înțelegi, același rahat este peste tot. Șansa de după revoluție a fost că am putut călători. Neșansa a fost că prin călătorii mi-am distrus iluziile. Aceiași oameni, aceeași mentalitate...

AMICUL: Iartă-mă, dar acum spui prostii. Libertatea nu este o iluzie.

EMANUEL: Tocmai asta este iluzia.

(focusul revine în camera Corei, care continuă să asculte confesiunile lui Tanti Nuți)

TANTI NUȚI: Era într-o după amiază de octombrie, o vară idiană întârziată, când au luat-o pe mătușa Aglaia. O mașină cu geamuri fumurii a oprit în fața casei și în cinci minute au săltat-o.

L-am luat noi în grijă pe Tobită, cățelul ei, o miniatură de animal... bietul de el n-a mai rezistat decît cîteva luni fără stăpîn-sa... Deși am avut o grijă dumnezeiască pentru el, s-a stins văzînd cu ochii. Doctorul a spus că s-a stins de tristețe.

CORA: V-a părut rău?

TANTI NUȚI: Bineînțeles că da, cîinele nu greșise cu nimic.

CORA: Este, într-adevăr foarte greu cînd îți moare un cățeluș...

TANTI NUȚI: Aveți animale?

CORA: Nu, dar mereu am grijă să militez pentru drepturile lor.

(din nou, cîrciuma)

AMICUL: Dar măcar munca de profesor, faptul că modelezi caractere... nu-ți dă o oarecare satisfacție?

EMANUEL (*pufnind*): Să modelez ce? Nu poți face din rahat bici. Dacă ai vedea în ce hal sînt tinerii noștri studenți... Unul mai imbecil ca altul. Vin la facultate doar să ia o diplomă ca să o fluture mai apoi prin fața angajatorului. De-asta

avem numai imbecili în toate posturile,
în toate structurile.

AMICUL: Atunci, e simplu, nu le da diploma.

EMANUEL: Ca să-mi pierd mai apoi timpul
cu ei în toamnă, la restanțe? N-am eu
treabă cu așa ceva.

AMICUL: Să înțeleg că dai note de trecere
chiar dacă nu merită?

EMANUEL: Dragă, amice, nu sînt eu cel
care va schimba destinul acestei țări.
Oricum națiunea asta este blestemată.

(revenim la Cora)

CORA: Și ce a urmat? Ce s-a întîmplat cu
celelalte două mătuși?

TANTI NUȚI: La cîteva zile după ce Aglaia
a dipărut, aceeași mașină a oprit, mai
întîi la una, mai apoi la cealaltă. Țin
minte și acum ochii mătușii Francesca.
Eram acolo, s-o opresc să fugă. Făcuse
rost de acte și de bani, se hotărîse
plecarea ei în străinătate chiar în
noaptea aceea. Iar eu știam, știam și
dinadins am dat alarma la ofițerul meu.
Apoi am fugit la ea, m-am prefăcut
distrusă, m-am prefăcut că plîng,

implorînd-o să nu mă părăsească, să rămîină cu mine... Am cîștigat astfel timp, iar ei au venit și au luat-o. Mi-aduc aminte... cînd a ajuns la ușă s-a întors ușor spre mine. În ochi i se aprinsese o licărire ciudată. Mi-am dat seama că într-o fracțiune de secundă în care privirile ni s-au întîlnit, mi-am dat seama că ea a înțeles totul. Absolut totul. Și a zîmbit.

CORA: V-a iertat?

TANTI NUȚI (*izbuncnind*): Să mă ierte? Ea pe mine? Am vrut să spun că și-a înțeles propria vină, a înțeles că va primi în sfîrșit iertarea! A înțeles puterea unui blestem.

(*pauză*)

CORA: Ce a urmat?

TANTI NUȚI: Răzbunarea mea era la început. Au trecut cîțiva ani, timp în care am reușit să dau pe mîna poliției secrete zeci de oameni. În frunte cu tatăl meu.

CORA: V-ați turnat propriul tată securității?

TANTI NUȚI: Dar bineînțeles. De ce să fi fost eu nevoită să car bagajul de resentimente pe care le aveam față de acest om? Dar dacă asta vă miră, ce o să spuneți mai apoi de faptul că am contribuit și la arestarea propriei mame?

CORA (*strigînd, revoltată*): Dar așa ceva este îngrozitor!

TANTI NUȚI: Da, da, da. Este, într-adevăr îngrozitor. Dar gîndiți-vă: Mama era de fapt principala vinovată. Ea mi-a inoculat această sarcină perfidă de a fi unealta răzbunării sale. Iar pentru un copil, această povară este foarte greu de dus... Vă dați seama cît de mult m-a traumatizat. (*glasul îi tremură*)

CORA: și totuși...

TANTI NUȚI: Un copil nu știe. Un copil face întotdeauna ce i se spune să facă. Nu are discernămînt. Poate din cauza asta am ajuns atît de singură... Eu nu am avut nici o șansă, vremurile m-au înrăit. Dacă aș fi trăit într-o familie normală, aș fi fost altfel... N-am avut nici o șansă, nici o șansă...

CORA: Ați avut parte de atîta nefericire.

TANTI NUȚI: Toate astea s-au reflectat mai apoi în viața mea de adult. Ofițerul cu care colaboram a devenit mai tîrziu soțul meu. O căsnicie sinistră, bazată pe neîncredere. Spionajul ne intrase amîndurora în sînge într-atît de mult, încît ajungeam să ne bănuim reciproc chiar și cînd ne uram noapte bună, seara la culcare. Apoi trăgeam de noi să nu adormim înaintea celuilalt și să ne trezim cît mai devreme, ca nu carecumva celălalt să ne poată face ceva în somn. Iar concursul ăsta a dus în timp la o insomnie cruntă. Amîndoi ajunsesem să nu mai dormim cu săptămînile. Stăteam în pat și ne priveam, fiecare din colțul lui, ca niște animale gata să sară la beregata celuilalt. Ajunsesem în ultimul hal, niște stafii, ne certam în continuu, iar certurile deveniseră în ultima perioadă, pline de o violență ieșită din comun.

CORA: Ultima perioadă?

TANTI NUȚI: Într-o bună zi, ofițerul a murit. Eu l-am omorît.

CORA: Poftim?

TANTI NUȚI: Am fost obligată. Sistemul mă înnebunise. Nu mai știam ce e bine, ce e rău, așteptam doar directivele. Mi s-a ordonat să-l omor și nu am făcut nimic altceva decît să îndeplinesc un ordin.

CORA: Sistemul vă transformase într-un pion...

TANTI NUȚI: Nici nu vă dați seama ce bine am făcut omenirii. Sistemul a avut dreptate. Ofițerul era de fapt un monstru. Iar eu, orbită de iubire, nu-mi dădeam seama. Toată lumea blamează comunismul și sistemul totalitarist. Pe de altă parte, vă întreb, erau cumva șomeri pe vremuri? Erau probleme ecologice? Muream oare de foame? Faptul că nu se găsea mîncare este doar o gogoriță. Găseai cît trebuia. Cît avea nevoie organismul. Știți că cei mai longevivi oameni sînt cei care mănîncă foarte puțin? Mîncam soia, da, căci ce e mai sănătos ca soia? Și nu era din aceea modificată genetic... azi protestăm contra unui sistem care nu a făcut decît să fie un foarte bun cunoscător al firii umane și, drept urmare, ne oferea

întocmai ce aveam nevoie, înainte chiar de a ne da noi înșine seama de ceea ce vrem.

CORA: Totuși, lipsa libertății?

TANTI NUȚI: Și acum? Avem libertate... și, ce facem cu ea? Sîntem mai debusolați și mai în derivă ca niciodată. Să vă spun ceva: în afară de cîțiva oameni luminați, restul sînt copii. Copii care așteaptă și au nevoie de îndrumare, în tot ceea ce fac.

CORA: Credeți că ați ajuns să fiți unul dintre acei oameni luminați?

TANTI NUȚI (*rîzînd*): Dar, draga mea, nu mai am vîrsta și nici puterea de a conduce lumea. Uită-te la mine, izolată în această clădire, de zeci de ani, nebăgată în seamă, singură, am ajuns o bătaie de joc. Oamenilor le e milă de mine. Îmi mai aduc flori, cînd își amintesc de ziua mea de naștere, dar parcă nu vin la o aniversară, parcă vin cu flori la înmormîntare. Toți vecinii șușotesc între ei, fac pariuri, se întrebă: cît timp mai am de gînd să trăiesc...

CORA: Și ce le-ați răspunde?

TANTI NUȚI: După mine, draga mea, eu sînt demult o fantomă. Doar faptul că ei mai vorbesc despre mine, că uneori se mai interesează de sănătatea mea, că mai vine cîte un tînăr, așa ca tine, să mă mai întrebe de una, de alta, doar asta mă mai ține în viață.

CORA: Vă mulțumesc foarte mult pentru interviu... aveți ceva contra să-l fac public?

TANTI NUȚI: Absolut nimic.

CORA: Pot să scriu despre luxul de care v-ați bucurat înainte și în timpul comunismului?

TANTI NUȚI: Bineînțeles.

CORA: Pot să scriu și despre trădări, despre crimele pe care le-ați făcut?

TANTI NUȚI: Atîta vreme cît explicați contextul și justificați gesturile, așa cum vi le-am justificat și eu. Oamenii vor înțelege și mulți vor încuviința.

CORA: La revedere, Doamnă Nuți...

TANTI NUȚI: La revedere, draga mea. Dar, te rog, spune-mi tanti... doamnă e prea scorțos, tanti... tanti e dulce, e mai aproape de inima oamenilor...

(focusul revine pentru ultima oară în această scenă, în partea cîrciumii)

EMANUEL: Sîntem o nație blestemată. Ne plac poveștile și ne îmbată cuvintele. Nu raționăm, căci rațiunea este ceva desuet. În plus, mai e și de dreapta.

AMICUL: Dreapta, stînga, centru, ce mai contează? Viața e frumoasă!

(întuneric, pauză)

Scena 2

Mansarda lui Emanuel. Emanuel stă într-un fololiu, citind un manuscris. Cora se plimbă nervoasă, dintr-un colț în celălalt al casei. Din cînd în cînd se oprește lîngă Emanuel, citește peste umărul lui.

EMANUEL *(terminînd lectura, pune manuscrisul jos, își aprinde o țigară):*
Așa...

CORA: Ei? Cum e? Cum ți se pare? Nu este absolut magistral? Ce viață, ce destin colosal!

EMANUEL: Mai degrabă monstruos. *(din culise se aude un bocănit)*

CORA: Ce vrei să spui? Cum adică... monstruos?

EMANUEL: Trădările, Cora! *(o bufnitură din culise)*

CORA: Ea a fost și mai trădată.

EMANUEL: Atunci omorurile, înșelătoria, manipularea... *(o suită de zgomote)*

CORA: Problema ta este că nu înțelegi the big picture, here. Această femeie a fost o victimă, a fost victima unui sistem, unui sistem imperfect...

EMANUEL: Cine? Mamomul? *(o carte zboară din bibliotecă)*

CORA: Nu-i mai spune așa, mereu ai nevoia asta infantilă de a o demoniza.

EMANUEL: Da, și tu de a-i sări în ajutor, fără ca măcar s-o cunoști... *(mai multe obiecte cad pe rafturi; cei doi le ignoră în continuare)*

CORA: În fine, iar ajungem la discuția „noi și voi”, când de fapt este vorba despre altceva.

EMANUEL: Într-adevăr. După cum bine spuneam, Mamomul, alias Tanti Nuți, dacă îți face ție plăcere s-o percepi cu față umană, femeia asta nu e victima sistemului! *(zgomotele continuă, obiecte sînt azvîrlite prin scenă, de o mîină invizibilă)*

CORA: Ba este victima sistemului...

EMANUEL: A tăiat și a spînzurat, și-a omorît familia, este responsabilă

pentru distrugerea destinelor a zeci de oameni, totul în numele a ce?

CORA: A fost manipulată.

EMANUEL: Sigur, azi își motivează moralmente gesturile ca fiind impuse de un sistem hain unei copile inocente. Sistem pe care am strania senzație că tu începi să-l aperi. (*zgomotele încep să aducă a gemete umane*)

CORA: Nu înțelegi, nu iau apărarea nici sistemului, nici vecinei securiste. Iau însă apărarea unor idei bune, care au fost prost puse în practică.

EMANUEL: Și cum vezi tu o bună practică a comunismului?

CORA: Undeva, la mijloc, cred că a fost o ruptură. Și cred că, tocmai lipsa comunicării este această verigă lipsă.

EMANUEL: Ah! Comunicarea! Înțeleg acum. Desigur, noua generație va propune un sistem totalitar îmbunătățit, folosind propaganda prin rețele de socializare. Așa e, cum de nu m-am gândit pînă acum? De data aceasta nu va mai fi impus, va fi insinuat. Într-adevăr. Vom „vota” online iertarea păcatelor

criminalilor, căci vom fi convinși de o masă imbecilă sedusă de extremele corectitudinii politice și vom reuși să dăm chiar și like (fără să știm de ce) unor povești lugubre, ca aceea pe care ai scris-o ca urmare a discuției avute cu băboiul ăsta nenorocit. Apropos, ar trebui să fie fericită, a reușit, în sfârșit să-mi intre în casă cu poveștile ei. Bravos!

CORA: Răstălmăcești totul cu clișee...

EMANUEL: Serios? Eu sînt cel acuzat de clișee? Nu vom „aprecia”, în acest nou microsistem virtual, dovezi incontestabile de bestialitate umană? Nu vom aplauda virtual doar pentru că cineva le va „posta” undeva, ca fapt divers: azi, am omorât un om. Dă Like?

CORA: Retorica ta n-are nici un argument. Ești prea ambalat de ură...

EMANUEL: Da! Recunosc, urăsc! Urăsc, Cora, urăsc din toată ființa mea, căci mă simt neputincios, neputincios și slab în fața maselor îndoctrinate din pîntecele mamelor.

CORA: Bănuiesc că ești fericit pe pedestalul pe care te-ai urcat, ca să ne judeci pe noi, restul... (*își scoate, plictisită, telefonul*)

EMANUEL: Din contră, mă simt pe jumătate înecat într-o mlaștină de nisipuri mișcătoare. Cu cât mă agit mai mult, cu atît mă scufund... Lasă, telefonul, te rog.

CORA (*ușor absentă*): O clipă... gata... Am o idee... De ce nu vii într-o seară, cu mine, la demonstrații?

EMANUEL: Ce să fac?

CORA: Să ne cunoști. Să îți dai seama că poate exagerezi, că poate angoasele și fricile și enervările tale... ura asta a ta nu este decît o neliniște în ceea ce privește viitorul. Noi îți putem oferi un răspuns. De fapt, nu „noi”, dar cînd vezi atîta lume în jurul tău, nu ai cum să nu găsești un răspuns. Sîntem niște oameni prietenoși, nu avem nici un pic de ură în noi...

EMANUEL: Tocmai asta vă face și mai nesuferiți.

CORA: Sigur, n-ai decît să rîzi. Dar vei vedea, noi nu vrem răul nimănui... Uite,

serile, târziu în noapte, cîntăm, aducem chitările... se împart biscuiți și cafea. Dacă cineva are o ciocolată o împarte cu toată lumea, chit că lui nu-i mai ajunge nici o bucățică. Ieri seară, a venit o fată cu chitara și a cîntat *Imagine*, al lui John Lennon. Toată lumea din piață începuse să murmure vesurile. Era liniște și pace și acel cîntec mai mult șoptit nu avea cum să nu aducă lumină și pace în suflet.

EMANUEL: N-am ce căuta acolo.

CORA: Preferi să stai între pereții tăi și să bei?

EMANUEL: Prefer să stau între pereții mei și să beau. Îmi este din ce în ce mai clar faptul că noi nu avem nici un viitor.

(pauză)

CORA: ...noi?

EMANUEL: Noi. Chiar noi. Doi.

(cei doi rămîn o clipă tăcuți. Corei îi sună telefonul, dar nu răspunde. Dau să se îmbrățișeze, ca de despărțire, dar telefonul insistă. Cei doi gesticulează stîngaci un fel

de rămas bun, grăbit, mimînd o tandrețe care nu există, gesturi mute ale unei încercări nereușite, după care Cora iese din scenă, vorbind la telefon. Emanuel începe, încet, să adune lucrurile de pe jos. Tot timpul scenei 2, cînd este adusă vorba de Tanti Nuți, sau cînd se fac reproșuri la adresa sistemului, cărți, pahare, foi, caiete... totul este zvîrlit în toate părțile; din difuzoare este un continuu vacarm, iar la finalul scenei totul se liniștește, dar decorul trebuie să arate ca după o furtună.)

EMANUEL: Grăbită mai ești. Dar mai bine așa. Nu mai putea să dureze. Era o farsă. Ne prefăceam că sîntem împreună, trăiam paralel, dar cumva reușeam să ne sufocăm reciproc.

(se așează, pînă la urmă, la calculator; butonează ceva, zîmbește)

Povestea lui Tanti Nuți a primit deja cîteva milioane de like-uri. Unii au dat mai departe. Adică au „distribuit” pe „peretele lor”. Majoritatea continuă să distribuie. Tanti Nuți în traducere. Engleză, franceză, germană. Au început s-o traducă și în

japoneză și coreeană. Tanti Nuți a devenit un simbol fără precedent al eroilor comunismului. Comunismul explicat de Tanti Nuți. Și totul doar în cinci minute. Ha, ha! *(strigînd)* Tanti Nuuuuți! Nuțicooo, ai devenit vedetă, bre! Te citește lumea, te share-uește și te like-uește! Auzi bre? *(bate ostentativ cu piciorul în podea, dar nu se întîmplă nimic)* Ciudat... *(mai bate o dată cu piciorul în podea, dar nu primește nici o replică. Scena se întunecă încet)*

CORTINA

apariție: mai 2015

Editura UNITEXT

Str. George Enescu nr. 2-4

010305 București

Tel.: 021 315 36 36,

021 313 42 78, 021 311 32 14

Fax: 021 312 09 13

E-mail: unitext@uniter.ro

Tipărit la **S.C. OPEN PRINT S.R.L.**

Str. C. Caracaș nr. 33

Sector 1, București

Tel./Fax: 021 222 82 77.

Tel.: 021 222 92 24

E-mail: open.print@clicknet.ro

